

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some faint smudges and discoloration, characteristic of old paper. The right edge of the page shows the binding structure, including a dark spine and a sliver of the next page.

Za Aleto Morrison, ki tako strmežljivo odkriva le desno koleno, pravijo, da ima najlepše noge na svetu. Z njimi si služi kruh v največjih nočnih lokalih sveta

Avtoritaren režim mehkega kova

«Če gledamo na njegovo bistvo in globljo naravo, se demokrščanski režim dejansko ne loči preveč od pravega fašizma»

Preveč znakov se je že na bralo in tudi preveč dokazov imamo, da pred očmi, da bi mogli dvomiti o naravi režima, ki nas vlada. Krščanska demokracija je v 1. 1948 dosegla absolutno večino v poslanski zbornici, toda avtoritarnost, ki jo je tedaj imela, je bila mnogo manjša od one, ki jo ima danes. Danes, ko krščanska demokracija razpolaga samo s 40 odstotki glasov, vlada tako, kakor da bi ji imela najmanj dvakrat toliko, in zdi se, da so Italijani pripravljeni odpuščati se — dan za dnem in kos za kosom — še tisti omejitvi svobodi in pravici do opozicije, ki jim je še dovoljena. Najboljši dokaz za to imamo v blaženi in topoglavi servilnosti tiska.

Ko je v letu 1953, prenehala absolutna večina krščanske demokracije, so se v Italiji že pojavili prvi obrisi zvičajnega avtoritarnega režima, ki se seveda razlikuje od nasilnega fašističnega režima, toda je potuhnjena, zametena, sladkobesedna in materinski; toda če pogledamo na bistvo in na njegovo globljo notranjo naravo, ni v resnici preveč različen od pravega fašizma. Nekoliko manj skopi od takratnih fašistov, mnogi demokrščanski bili pripravljeni na majhne koncesije na osebne poklone, na skromne akte dobronamernosti, toda če gre za politično oblast, tudi oni ne popustijo v prepričanju, da jim pritiče pravica ukazovanja, ostalim pa — kakor vedno — dolžnost, da uboga. Pri tem ni važno, če so fašisti vladali dvajset let sami, in če so se demokrščani — po razdobju negotovih zavezni-

štvo z drugimi strankami — nedavno odločili, da se bodo poslužili hlapčevskih monarhistov, liberalcev in mislovcv. Tudi Mussolini je imel svoje vazale in nižje vazale, do dneva ko so ubili Matteottija in celo pozneje: monarhistične, klerikalne in liberalne vazale. In malo je manjkalo, da se le-tim ne pridruži še kakšen socialistični vazal. V kolikor nam je znano, se imamo zahvaliti samo vztrajnemu in v tem primeru dobrodošlemu odporu poslednjih konservativcev, kakršni so bili Federzoni, Diaz, Thaon di Revel, če Mussolini ni mogel ponuditi nekake določene števila ministrskih stolčkov predstavnikom Konfederacije dela, glede katerih ni bilo gotovo, da bodo ponudbo zavrnili z ogorčenjem.

Omenili smo umor Matteottija. Pred tem dogodkom je fašistični režim napredoval le korak za korakom in z neko določeno previdnostjo. Toda odkar je ta pogumen nasprotnik znal tvegati življenje, je bil fašizem prisiljen stopiti v okrito na pot diktature, ki jo je do takrat, iz previdnosti, skušal obdajati v sencih. Nikarati pa so tudi nasprotniki fašizma morali čez noč sprejemati svoje opozicijske metode; ni bilo moč več računati z monarhisti, z neko edobrodoslo ekonomsko krizo, z neklim spontanim ljudskim uporom ali z neko drugo ugodno in ceneno kombinacijo. Tristi, ki so od tedaj dalje zaupali v podobne rešitve, da bi premagali fašizem, so po tem izgubili, če so fašisti vladali dvajset let sami, in če so se demokrščani — po razdobju negotovih zavezni-

štvo z drugimi strankami — nedavno odločili, da se bodo poslužili hlapčevskih monarhistov, liberalcev in mislovcv. Tudi Mussolini je imel svoje vazale in nižje vazale, do dneva ko so ubili Matteottija in celo pozneje: monarhistične, klerikalne in liberalne vazale. In malo je manjkalo, da se le-tim ne pridruži še kakšen socialistični vazal. V kolikor nam je znano, se imamo zahvaliti samo vztrajnemu in v tem primeru dobrodošlemu odporu poslednjih konservativcev, kakršni so bili Federzoni, Diaz, Thaon di Revel, če Mussolini ni mogel ponuditi nekake določene števila ministrskih stolčkov predstavnikom Konfederacije dela, glede katerih ni bilo gotovo, da bodo ponudbo zavrnili z ogorčenjem.

štvo z drugimi strankami — nedavno odločili, da se bodo poslužili hlapčevskih monarhistov, liberalcev in mislovcv. Tudi Mussolini je imel svoje vazale in nižje vazale, do dneva ko so ubili Matteottija in celo pozneje: monarhistične, klerikalne in liberalne vazale. In malo je manjkalo, da se le-tim ne pridruži še kakšen socialistični vazal. V kolikor nam je znano, se imamo zahvaliti samo vztrajnemu in v tem primeru dobrodošlemu odporu poslednjih konservativcev, kakršni so bili Federzoni, Diaz, Thaon di Revel, če Mussolini ni mogel ponuditi nekake določene števila ministrskih stolčkov predstavnikom Konfederacije dela, glede katerih ni bilo gotovo, da bodo ponudbo zavrnili z ogorčenjem.

štvo z drugimi strankami — nedavno odločili, da se bodo poslužili hlapčevskih monarhistov, liberalcev in mislovcv. Tudi Mussolini je imel svoje vazale in nižje vazale, do dneva ko so ubili Matteottija in celo pozneje: monarhistične, klerikalne in liberalne vazale. In malo je manjkalo, da se le-tim ne pridruži še kakšen socialistični vazal. V kolikor nam je znano, se imamo zahvaliti samo vztrajnemu in v tem primeru dobrodošlemu odporu poslednjih konservativcev, kakršni so bili Federzoni, Diaz, Thaon di Revel, če Mussolini ni mogel ponuditi nekake določene števila ministrskih stolčkov predstavnikom Konfederacije dela, glede katerih ni bilo gotovo, da bodo ponudbo zavrnili z ogorčenjem.

štvo z drugimi strankami — nedavno odločili, da se bodo poslužili hlapčevskih monarhistov, liberalcev in mislovcv. Tudi Mussolini je imel svoje vazale in nižje vazale, do dneva ko so ubili Matteottija in celo pozneje: monarhistične, klerikalne in liberalne vazale. In malo je manjkalo, da se le-tim ne pridruži še kakšen socialistični vazal. V kolikor nam je znano, se imamo zahvaliti samo vztrajnemu in v tem primeru dobrodošlemu odporu poslednjih konservativcev, kakršni so bili Federzoni, Diaz, Thaon di Revel, če Mussolini ni mogel ponuditi nekake določene števila ministrskih stolčkov predstavnikom Konfederacije dela, glede katerih ni bilo gotovo, da bodo ponudbo zavrnili z ogorčenjem.

štvo z drugimi strankami — nedavno odločili, da se bodo poslužili hlapčevskih monarhistov, liberalcev in mislovcv. Tudi Mussolini je imel svoje vazale in nižje vazale, do dneva ko so ubili Matteottija in celo pozneje: monarhistične, klerikalne in liberalne vazale. In malo je manjkalo, da se le-tim ne pridruži še kakšen socialistični vazal. V kolikor nam je znano, se imamo zahvaliti samo vztrajnemu in v tem primeru dobrodošlemu odporu poslednjih konservativcev, kakršni so bili Federzoni, Diaz, Thaon di Revel, če Mussolini ni mogel ponuditi nekake določene števila ministrskih stolčkov predstavnikom Konfederacije dela, glede katerih ni bilo gotovo, da bodo ponudbo zavrnili z ogorčenjem.

štvo z drugimi strankami — nedavno odločili, da se bodo poslužili hlapčevskih monarhistov, liberalcev in mislovcv. Tudi Mussolini je imel svoje vazale in nižje vazale, do dneva ko so ubili Matteottija in celo pozneje: monarhistične, klerikalne in liberalne vazale. In malo je manjkalo, da se le-tim ne pridruži še kakšen socialistični vazal. V kolikor nam je znano, se imamo zahvaliti samo vztrajnemu in v tem primeru dobrodošlemu odporu poslednjih konservativcev, kakršni so bili Federzoni, Diaz, Thaon di Revel, če Mussolini ni mogel ponuditi nekake določene števila ministrskih stolčkov predstavnikom Konfederacije dela, glede katerih ni bilo gotovo, da bodo ponudbo zavrnili z ogorčenjem.

štvo z drugimi strankami — nedavno odločili, da se bodo poslužili hlapčevskih monarhistov, liberalcev in mislovcv. Tudi Mussolini je imel svoje vazale in nižje vazale, do dneva ko so ubili Matteottija in celo pozneje: monarhistične, klerikalne in liberalne vazale. In malo je manjkalo, da se le-tim ne pridruži še kakšen socialistični vazal. V kolikor nam je znano, se imamo zahvaliti samo vztrajnemu in v tem primeru dobrodošlemu odporu poslednjih konservativcev, kakršni so bili Federzoni, Diaz, Thaon di Revel, če Mussolini ni mogel ponuditi nekake določene števila ministrskih stolčkov predstavnikom Konfederacije dela, glede katerih ni bilo gotovo, da bodo ponudbo zavrnili z ogorčenjem.

štvo z drugimi strankami — nedavno odločili, da se bodo poslužili hlapčevskih monarhistov, liberalcev in mislovcv. Tudi Mussolini je imel svoje vazale in nižje vazale, do dneva ko so ubili Matteottija in celo pozneje: monarhistične, klerikalne in liberalne vazale. In malo je manjkalo, da se le-tim ne pridruži še kakšen socialistični vazal. V kolikor nam je znano, se imamo zahvaliti samo vztrajnemu in v tem primeru dobrodošlemu odporu poslednjih konservativcev, kakršni so bili Federzoni, Diaz, Thaon di Revel, če Mussolini ni mogel ponuditi nekake določene števila ministrskih stolčkov predstavnikom Konfederacije dela, glede katerih ni bilo gotovo, da bodo ponudbo zavrnili z ogorčenjem.

štvo z drugimi strankami — nedavno odločili, da se bodo poslužili hlapčevskih monarhistov, liberalcev in mislovcv. Tudi Mussolini je imel svoje vazale in nižje vazale, do dneva ko so ubili Matteottija in celo pozneje: monarhistične, klerikalne in liberalne vazale. In malo je manjkalo, da se le-tim ne pridruži še kakšen socialistični vazal. V kolikor nam je znano, se imamo zahvaliti samo vztrajnemu in v tem primeru dobrodošlemu odporu poslednjih konservativcev, kakršni so bili Federzoni, Diaz, Thaon di Revel, če Mussolini ni mogel ponuditi nekake določene števila ministrskih stolčkov predstavnikom Konfederacije dela, glede katerih ni bilo gotovo, da bodo ponudbo zavrnili z ogorčenjem.

štvo z drugimi strankami — nedavno odločili, da se bodo poslužili hlapčevskih monarhistov, liberalcev in mislovcv. Tudi Mussolini je imel svoje vazale in nižje vazale, do dneva ko so ubili Matteottija in celo pozneje: monarhistične, klerikalne in liberalne vazale. In malo je manjkalo, da se le-tim ne pridruži še kakšen socialistični vazal. V kolikor nam je znano, se imamo zahvaliti samo vztrajnemu in v tem primeru dobrodošlemu odporu poslednjih konservativcev, kakršni so bili Federzoni, Diaz, Thaon di Revel, če Mussolini ni mogel ponuditi nekake določene števila ministrskih stolčkov predstavnikom Konfederacije dela, glede katerih ni bilo gotovo, da bodo ponudbo zavrnili z ogorčenjem.

Če ni zainteresiranosti mehanizacija ne zaleže

Lanskoletna poljedelska proizvodnja še ni dosegla predvojnega

Pred dobrim tednom smo pisali o težavah, ki jih ima madžarske oblasti s poljedelstvom. Pri njih gre predvsem za pomanjkanje strokovne delovne sile in mehanizacije. Češkoslovaške oblasti pa se prav tako mučijo s poljedelstvom in to kljub temu, da jim ne primanjkuje niti mehanizacije niti strokovne delovne sile. Glavni problem češkoslovaškega poljedelja je — nezainteresiranost kmečkega človeka. S to problematiko se na Češkoslovaškem ukvarjajo že nekaj mesecev, ker da je to eden od osnovnih problemov vsega češkoslovaškega gospodarstva. Češkoslovaške oblasti so že večkrat ugotovile, da je spodbujanje poljedelske proizvodnje ključno vprašanje za zmago socializma na podeželju.

V zvezi s tem je bilo izdanih tudi več odlokov in predvideni so tudi novi ukrepi, problem poljedelstva pa je bil predmet ponovnega obravnavanja tudi na zadnjem zasedanju CK KP Češkoslovaške. Nič čudnega. Pridelki češkoslovaškega poljedelstva se lansko leto ni dosegel predvojnega ravni in če poljedelstvo primerjamo z industrijo, vidimo, da daleč zaostaja za razvojem industrije in s tem zavira normalen gospodarski razvoj države. Kar se tiče kolektivizacije je Češkoslovaška daleč pred ostalimi vzhodnimi državami, razen Sovjetske zveze, saj zavzema socialistični sektor 80 odstotkov vseh obdelanih površin. Poleg tega je država posebno v zadnjih letih vrгла v poljedelstvo velikanske sredstva. Pred vojno je bilo na Češkoslovaškem 3600 traktorjev, danes v lanskem letu pa je češkoslovaška industrija dala

denju poljedelstva, nekaj pravice so z ministrstva prenesli tudi na ljudske odbore. Kljub temu je še vseh 12.000 obdelovalnih zadrug, kolikor jih je na Češkoslovaškem, še vedno neposredno odvisno od ministrstva.

Za Češkoslovaško je značilno tudi to, da še danes niso izročili strojotraktorskih postaj zadrugam, kot so to storili v Sovjetski zvezi. Strojotraktorske postaje so še vedno orodje osrednjih oblasti za njihovo politiko na podeželju. Končno pa so na Češkoslovaškem vendarle prišli do tega, da je treba tu nekaj storiti, kljub temu so si v duhu svoje miselnosti dali — dvoletni rok.

Čeprav je na Češkoslovaškem poljedelstvo močno mehanizirano, se na podeželju čuti veliko pomanjkanje delovne sile. Posebno pereče je vprašanje mladih delovnih moči, kajti mladina beži v mesta in vsi pozivi, naj bi mladina ostala doma, so ostali brez odmeva. V Pragi so došli, da je podeželski mladini treba nuditi kaj več, ker je sicer ne bodo zadržali na polju. Zato so začeli razmišljati o tem, da je treba podeželju dati več kulturne in tehnične privlačnosti, ki naj mladino zadrži doma.

Kljub svoji običajni kampanjski politiki pa so glede tega hudo počasi, vse nujne ukrepe odlašajo na prihodnje leto in še za letos omejujejo le na besedno propagando, naj kmetje napore države podpro in naj povečajo proizvodnjo. To je pač v duhu raseizma pravih političnih krogov, ki kljub tako drastičnim dokazom neuspeha vztrajajo na tem, da so proizvođači in odnosi na podeželju že reserširani in da je bila epjedelska politika vedno in ves čas doslej pravilna.

NAJGOSTOLJUBNEJŠA DEŽELA LATINSKE AMERIKE

Čile dežela velikih možnosti

V Santiagu spomenik pismu - Od puščave, kjer ne pade niti kaplja dežja, do pragozdov, kamor še ni stopila človeška noga - 4 milijone ovac na nekaj milijonov ha pašnikov

Do vznosa grica Santa Luca, v samem središču Santiaga, se nahaja verjetno edinstveni spomenik na svetu — spomenik pismu. Na voliknem bloku granita je vklesan del besedila nekake pisma, ki je ustanovitelj Santiaga, Pedro Valdivia, eden od redkih pismenih osvajačev, predvsem nekemu kralju Karlu V. pred več kot štirimi stoletji, ki ni lepe dežele na svetovni pisni navdušeno oveseljeval. Čile. Nič manj nas ne dejni današnji Čile, dežela znanstvenih čarov, neverjetnih kontrastov in najrazličnejšega bogastva.

Čile je prava dežela nasprotij. Njegovi severni deli (ta imenovani Veliki Sever) so puščava, v kateri se nahajajo nekateri od redkih kraljev v svetu, kjer ni nikoli padla niti kaplja dežja. Toda na jugu, ki večno udarja ob obalo, je zaradi Humboldtovega toka, ki prihaja z Atlantika, tako mrzel, da je kopanje v morju skoraj povsem nemogoče. Zaradi tega toka imamo ob obali stalno oblake in zrak je zelo vlažen, dežja pa nikoli.

Južni del Čila se spušča tako daleč proti Antarktiki, da je tudi ta dežela ena od tistih, ki ima svoj delež pri delitvi tega ledenega podkontinenta. Tu imamo prostrane pašnike, ki pokrivajo nekaj milijonov ha in na katerih redno ovca 4 milijone ovac, ki dajejo surovino za moderno in dobro razvito tekstilno industrijo. (Mimo te lasti arabskih priseljencev.) Na skrajnem jugu, na področju Magalanesove ožine, imamo velika ležišča nafte, kar milijon ton letno. Zanimivo je, da so tu na jugu bili med prvimi priseljenci Jugoslovani, pretežno Dalmatinci, ki so v drugih dalmatinskih delih ugotovili, da veliki ugovor in ki uživajo velik ugled v deželi.

A. M. Pierangeli spet pred sodnike

Filmska igralka Anna Maria Pierangeli, o kateri smo pred dnevi pisali, kakšno se je njena zakonska idila s pevcem Vicom Damonejem, izgostno zaključila, se je ponovno znašla v težavah. Njen bivši mož jo je prijavil sodišču, da je krivila sodne sklepe in s tem žalila sodišče. Sodnik v Santa Monici v Kaliforniji je Vicu dal prav in Anna Maria Pierangeli se bo morala vrniti pred sodišče.

Filmska zvezda Pierangeli se je od svojega moža ločila lani decembra. Njen sinček Perry je živel z njo. Ko je pred časom Vic zvedel, da njegova žena namerava odpotovati v Evropo in odnesti s seboj tudi svojega in njegovega sina, je od sodnih oblasti izpustil, da so izdali sodni sklep, da Anna Maria ne sme sina odnesti izven meja ZDA.

Ker se na tega sodnega sklepa ni držala, jo je na prijavo njenega bivega moža sodnik iz Santa Monice pozval, naj se 29. 4. m. javi pred sodiščem.

Viem ko se v zahodnem Berlinu in še v marksistarem mestu Zahodne Nemčije je sodna oblast ukvarjala, kako bi blišnim nacističnim zločincem povrnila škodo, ki jo so utrpeli zaradi denacionalizacije, se v Beogradu posebna strokovna komisija jugoslovanskih zdravnikov je dni ukvarja s pregledovanjem jugoslovanskih državljanskih, ki so bili žrtve nacističnih zdravnikov, ki so v nacističnih taboriščih na živih ljudeh delali svoje znanstvene poizkuse; kot bi šlo za poizkuse na mrtvskih prstih. Ena teh izjav je 34-letni D.D., ki sicer živi dokaj normalno življenje, ki pa še vedno nosi hude posledice nacističnih znanstvenih poizkusov. Njegova zgodba je sledeča:

Junija leta 1942 je bil D.D. na beograjskem kolodvoru. Nemška soldateska je kolodvor obkrožila in vse moške odpeljala v zapore na Banjici. Od tod so ga vrgli v zloglasno Glasnjačo, kjer je ostal tri dni. Nato so ga z večjo skupino pri-

porovno odpeljali v Nemčijo v delovno taborišče O. bersdorf. Po dveh letih so ga v avgustu 1944 prenesli v taborišče smrti Dachau. Bilo mu je tedaj kakor 19 let in že je imel za seboj dve leti mučnih izkušenj prisilnega dela. Toda vse prejšnje ni bilo nič v primeri s tem, kar je sledilo. Najprej so ga 21 dni držali v karantenski baraki, da koder so ga premeštrali v taboriščno ambulantno. Tu so nacistični strokovnjaki že ustanovili svoj laboratorij za najhujše eksperimente na živih ljudeh. Njega so s petimi taboriščniki ločili v posebno sobo in nihče jim ni povedal, kaj jih čaka. D.D. pravi, da ga je nekako dne bolničar odpeljal v hermetično zaprto celico z betonskimi stenami. Se preden je stopil v sobo so ga slekli do gola. V kolih betonske celice so ga opazale majhne luknjice in tu je vladala takšna tišina, da je bila kar mučna. Ta čuden mir je v njem povzo-

ročal grozo. In v tem trenutku se je slišalo tiho šumenje, ki je prihajalo iz odprtin v zidu. D.D. je mislil, da prihaja tedaj v sobo plin, s katerim ga nameravajo umoriti, toda kmalu je začel drhteti in drhtenje se je počasi večalo, dokler se ni ves tresel od mraza. Nacistični zdravniki so dejansko črpali iz prostora kisik in s tem zmanjševali v njem telesno toploto. To pa je bilo začetek poizkusa, ki ga danes poznamo pod imenom hipotermija, to se pravi zmanjševanje telesne toplote. Te poizkuse so ponavljali 13-krat na mesec, skoraj vsak drugi dan.

V prvem obdobju so ti poizkusi bili kratkotrajni, poizkuse pa so se daljšali in se začeli cel večnost. Ob zaključku poizkusa je vsočas izpustil zavest in postal je neke vrste avtomat. Po nekem poizkusu so mu zdravniki merili pritisk, temperaturo, delovanje srca in še marsikaj drugega. S poizkusi so nadaljevali vse do dne, ki bi lahko bil zanj usoden.

«Bil je to zadnji poizkus — pravi D.D. — V celico so me pripeljali kot po navadi, predpoldne. Vedel sem, da sem objekt medicinskih poizkusov in da nacistom služim kot morski prašček. Vse do tega dne pa sem vendarle držal. Spet se je slišalo tiho šumenje, le da je bilo tokrat nekoliko močnejše, kot sicer. Takoj sem začel drhteti in v glavi sem čutil kot kake prebiske. Glava me je začela tako boleleti, da sem mislil, da se mi bo razpočila. V grlu me je nekaj stiskalo. Čutil sem, da se dušim. Primanjkovalo mi je zraka. Bil sem kot okamenel, brez moči in vse telo je bilo v enem krču, ki se je zdel, da ne bo nikoli popustil. Vse to je trajalo nekega sekunda, nato sem se vrnil in iz ust mi je udrla kri.»

«Prebudil sem se — nadaljuje D.D. — mnogo pozneje in verjamem, da nisem bil v verjetno nevarnosti, da bi se srečal z Lindo Christian

Do kod seže oboževanje! Maurizio Arena je moral neki svoj oboževalci dati svoj avtogar celo na njene — prsi. Zgodilo se je to v Cannesu, kamor je popularni igralec prišel, da bi se srečal z Lindo Christian

VTEM KO V BONNU TUHTAJO, KAKO NAJ NACISTOM POVRNEJO ŠKODO...

Zgodba človeka, ki je pri 20 letih postal starec

Viem ko se v zahodnem Berlinu in še v marksistarem mestu Zahodne Nemčije je sodna oblast ukvarjala, kako bi blišnim nacističnim zločincem povrnila škodo, ki jo so utrpeli zaradi denacionalizacije, se v Beogradu posebna strokovna komisija jugoslovanskih zdravnikov je dni ukvarja s pregledovanjem jugoslovanskih državljanskih, ki so bili žrtve nacističnih zdravnikov, ki so v nacističnih taboriščih na živih ljudeh delali svoje znanstvene poizkuse; kot bi šlo za poizkuse na mrtvskih prstih. Ena teh izjav je 34-letni D.D., ki sicer živi dokaj normalno življenje, ki pa še vedno nosi hude posledice nacističnih znanstvenih poizkusov. Njegova zgodba je sledeča:

Junija leta 1942 je bil D.D. na beograjskem kolodvoru. Nemška soldateska je kolodvor obkrožila in vse moške odpeljala v zapore na Banjici. Od tod so ga vrgli v zloglasno Glasnjačo, kjer je ostal tri dni. Nato so ga z večjo skupino pri-

porovno odpeljali v Nemčijo v delovno taborišče O. bersdorf. Po dveh letih so ga v avgustu 1944 prenesli v taborišče smrti Dachau. Bilo mu je tedaj kakor 19 let in že je imel za seboj dve leti mučnih izkušenj prisilnega dela. Toda vse prejšnje ni bilo nič v primeri s tem, kar je sledilo. Najprej so ga 21 dni držali v karantenski baraki, da koder so ga premeštrali v taboriščno ambulantno. Tu so nacistični strokovnjaki že ustanovili svoj laboratorij za najhujše eksperimente na živih ljudeh. Njega so s petimi taboriščniki ločili v posebno sobo in nihče jim ni povedal, kaj jih čaka. D.D. pravi, da ga je nekako dne bolničar odpeljal v hermetično zaprto celico z betonskimi stenami. Se preden je stopil v sobo so ga slekli do gola. V kolih betonske celice so ga opazale majhne luknjice in tu je vladala takšna tišina, da je bila kar mučna. Ta čuden mir je v njem povzo-

ročal grozo. In v tem trenutku se je slišalo tiho šumenje, ki je prihajalo iz odprtin v zidu. D.D. je mislil, da prihaja tedaj v sobo plin, s katerim ga nameravajo umoriti, toda kmalu je začel drhteti in drhtenje se je počasi večalo, dokler se ni ves tresel od mraza. Nacistični zdravniki so dejansko črpali iz prostora kisik in s tem zmanjševali v njem telesno toploto. To pa je bilo začetek poizkusa, ki ga danes poznamo pod imenom hipotermija, to se pravi zmanjševanje telesne toplote. Te poizkuse so ponavljali 13-krat na mesec, skoraj vsak drugi dan.

— Čemu se zakopaval vendar? — Delež mi je reklo, da sem zanj mrtev.

